

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

XXIII. 7. Vtrum recte Homerum e republica sua dimiserit Plato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Γ'.

Εἰ καλῶς Πλάτων Ἰ Ὀμηρον τῆς πολιτείας παρητήσατο.

Ηλθεν εἰς Σπάρτην Συρακῆσιος σοφιστῆς ἔ κατὰ τὴν
τῆ Προδικῆ καλλιλογίαν, ἔδὲ κατὰ τὴν ἱππίαν
κενεολογίαν, ἔδὲ κατὰ τὴν Γοργίαν ῥητορείαν, ἔδὲ κατὰ
τὴν Θρασυμάχου ἀδικίαν, ἔδὲ κατ' ἄλλην πραγματείαν
λόγῳ παρεσκευασμένος· ἀλλ' ἦν τῷ Συρακῆσιῳ σοφιστῆ
ἢ τέχνη, αὐτὸ ἔργον ^m κεκραμένον ὁμῶς χρεῖα καὶ ἡδονῆ.
Τὰ γὰρ ὄψα καὶ τὰ σιτία ἡδυσμάτων συμμετρίαις,
καὶ κρέασι, καὶ ποικιλίαις, καὶ τῇ διὰ πυρὸς ὀμιλίᾳ,
αὐτὰ ἑαυτῶν προσφορώτατα εἶναι ⁿ παρεσκευάζε· καὶ

DISSERTAT. XXIII.

Vitum recte Homerum e republica sua dimiserit Plato.

Spartam olim veniebat Syracusanus quidam sophista, qui neque elegantiam dicendi cum Prodico, neque inanem garrulitatem cum Hippia, neque artificium orationis cum Gorgia, neque iniustitiae patrocinium profitebatur cum Thrasymacho, nec in vlla denique liberalium disciplinarum parte versabatur; contra vero tota Syracusii huius sophistae ars in ipsa actione, et quidem tali, quae cum usu pariter quotidiano ac voluptate esset coniuncta, ponebatur. Obscuriora quippe cibosque eleganter praeparabat, variisque condimentis apte concinneque compositis igni admotos gratiores, quam per se erant, efficiebat;

vt

DISSERT. XXIII. vulgo VII.

Ἰ Εἰ καλῶς Πλάτων] Sic vterque codex, non ὁ Πλάτων, vt vulgo.

Sectio á.

m ἢ τέχνη, αὐτὸ ἔργον etc.]
Ita distingui debuit: ἀλλ' ἦν τῷ Συρακῆσιῳ σοφιστῆ ἢ τέχνη αὐτὸ ἔργον, κεκραμένον ὁμῶς χρεῖα καὶ ἡδονῆ. quod recte exprimitur in Versione. M.

n αὐτὰ ἑαυτῶν [προσφορώτατα] εἶναι] Superlativus est pro comparativo, quod apud Scriptores passim fit. Infra Dissert. XXVI. 6. Ὁ, τε ἔν λόγος αὐτὸς

αὐτῆ [ἀμβλύτατος,] ἀνέριστος ὦν· ὃ, τε ἔρωσ αὐτὸς αὐτῆ ἐμπληκτότατος,] ἀπειθέστατος ὦν τῷ λόγῳ. Euripides Androm. v. 6.

Νῦν δ' ἔτις ἄλλη [δυσεχεστῆ] γυνή
ἔμῃ πέφυκεν.

Idem apud Aristotelem Rhetor. lib. I. cap. XI. 41.

Ἰν' αὐτὸς αὐτῆ τυγχάνη [βέλτιστος] ὦν.

Xenophon. Memor. lib. I cap.

II. 46. Εἶθε σοι, ὁ Περικλεῖς, τότε συνεγινόμεν, ὅτε [δεινότατος] σαυτῆ ταῦτα ἤσθα. Praeter illa,

Ee 3

quae

ἦν πολὺ τὸ Μιθαίικα καὶ ὄνομα τοῖς Ἕλλησι ὁ κατὰ ὄψοποιίαν, ὥσπερ τὸ Φειδίς κατὰ ἀγαλματουργίαν. Ἦκε δὴ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην ἔτος ἀνῆρ ρ δυναστεύσαν τότε, ἐν ἀρχῆσῃ τῆ πόλει καὶ δύναμιν γενναίαν περιβεβλημένη εὐελπίς ὦν εὐδόκιμον αὐτῷ Φανείσθαι ρ τὴν

ut propemodum non minus iam esset apud Graecos celebre in hac arte Mithaeci nomen, quam in statuaria Phidiae. Spartam ergo se contulit bonus ille vir, quo tempore reliquis adhuc imperabat urbibus, nobilemque illam suam integram servabat potentiam; idque artis suae fiducia, quam gratissimam illis

quae scripsimus ad Iustini M. Apol. I. pag. 17. vide Themistium Orat. VII. pag. 94.

ὁ πολὺ τὸ Μιθαίικα καὶ [ὄνομα] τοῖς Ἕλλησι] Vulgo καὶ ὅσον τοῖς Ἕλλησι. Legit Scaliger, καὶ κλέος ἐν τοῖς Ἕλλησι. Heinsius vero, καὶ [ὄνομα ἐν] τοῖς Ἕλλησι. Sane Harleian. dat, καὶ ὄνομα τοῖς Ἕλλησι, quam lectionem recepi; nam praepositionem non necessariam esse satis ostendit hoc Theognidis v. 246.

*Αφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.

Pariter ὁ Μήδοις πολεμήσας, quod est ἐν Μήδοις, dicitur Aeliano Var. Hist. II. 41.

Ibid. τὸ Μιθαίικα καὶ ὄνομα τοῖς Ἕλλησι etc.] Editiones et Cod. Reg. καὶ ὅσον τοῖς Ἕλλησι. vnde optime Scaliger, κλέος ἐν τοῖς Ἕλλησι. Harleianus vero, καὶ ὄνομα τοῖς Ἕλλησι, quemadmodum iam edidit Davisius. Has diuersitates ortas opinor ex gemina Maximi Editione, et varietatibus Scripturae in Mar-

gine notatis. mihi praepraecet Scaligeri coniectura: nisi utrumque malis, κλέος καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι: sed haec sunt incertissima. Certius istud puto, utcumque legas, admittendam esse Praepositionem ἐν, quam non recte reiicit Cl. Editor. Centum exempla ex Poetis parum faciunt ad hunc locum: et iste quem citat ex Aeliano V. H. II. 41. ὁ Μήδοις πολεμήσας, a Viris summis Kühnio et Perizonio restitutus fuit ex Athenaeo, ὁ ἔν Μήδοις πολεμήσας. M.

ρ ἔτος ἀνῆρ] Vulgo ἔτος [ἐ] ἀνῆρ, nolentibus Mss. Sed et interpungunt editi, ἔτος ἀνῆρ, δυναστεύσαν τότε ἐν ἀρχῆσῃ etc. Nos malam distinctionem, vera posita, fastulimus.

ρ εὐδόκιμον αὐτῷ Φανείσθαι] Si casus tertius retinendus sit, malle αὐτῷ Φανείσθαι, sc. πόλει vel saltem, αὐτῷ — τὴν τέχνην, suam artem; idem quod αὐτῷ. M.

* (ἐφίεμεν

τέχνην. τὸ δὲ ἦν ἄρα ἔτοιχτον· ἀλλὰ τῶν Λακεδαιμονίων τὰ τέλη ἀνακαλεσάμενοι τὸν ἄνδρα, ἐκέλευον αὐτῷ ἐξιέναι τῆς Σπάρτης αὐτίκα μάλ' εἰς ἄλλην γῆν, καὶ ἀνθρώπου ἄλλης (ἐφίεμεν γὰρ ὑπὸ τῆς πονεῖν δεῖσθαι τροφῆς ἀναγκαίας μᾶλλον ἢ τεχνικῆς, καὶ τὰ σώματα ἔχειν ἀκολάκευτα καὶ ἀπλά, καὶ μηδὲν ὀψοποιῶν δεόμενα, ἔ μᾶλλον ἢ τὰ τῶν λεόντων) ἀπεινᾶν δὲ ἐκεῖσε ἔνθα καὶ εἰκὸς τιμηθῆσεσθαι αὐτῷ τὴν τέχνην, δι' ἡδονῆς καὶ χρείας τῆς δημικῆς αὐτῆς ἀσπαζομένων. Οὕτω Μίθακος ἐξῆλθε Σπάρτης αὐτῆς τέχνη· παρεδέξαντο δὲ αὐτὸν ἔχ' ἤττον οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἡδονὴν ἀσπαζόμενοι, ἔ κατὰ τὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀτιμίαν ὑπεριδόντες.

β. εἰ δὲ δεῖ καὶ ἄλλας παρακαλέσαι εἰκόνας τῶν

illis futuram iudicabat. Quae spes eum vehementer frustrata est: magistratus namque Lacedaemonius statim ad se vocavit hominem, iussitque finibus suis excederet, aliamque in terram, populumque eum, cui et voluptatem artis suae et usum commendare posset, se conferret: se enim statuisse, si quo condimento ciues egerent, non aliunde id, quam e labore mutuari, ideoque necessario tantum cibo, non artificioso sibi opus esse; quippe cum in nutriendis corporibus nullis illecebris, sed potius simplicitate quadam victus vterentur, quae non magis, quam leonum corpora, egerere condimentis existimabant. Ita Mihaecus cum arte sua Sparta excessit; nec tamen minus propterea reliquis acceptus fuit Graecis, quorum pro voluptatis suae studio singuli amplexi sunt eum, non pro contemptu Lacedaemoniorum reiecerunt.

2. Quod si et ab aliis videtur artibus non paulo, quam haec

τ. (ἐφίεμεν γὰρ ὑπὸ etc.) Non opus erat ut haec parenthesi includerentur, vide Longinum περὶ ὑψ. sect. 27. ubi huiusmodi subitae Transitionis simile omnino exemplum ex

Hecataeo Milesio citat ac laudat. M.

ς [ἀπεινῶν] δὲ ἐκεῖσε] Lego ἀπιένου. De re ipsa vide his Aelianum et eius intt. Var. Hist. XIV. 7.

παρόντι λόγῳ σεμνοτέρας τῆς Μιθαίης τέχνης· Θεβαῖοι
 αὐλητικὴν ἐπιτηδεύουσι, καὶ ἔστιν ἡ δι' αὐλῶν μῦσα ἐπι-
 χόριος τοῖς Βοιωτοῖς· Ἀθηναῖοι λέγουσιν, καὶ ἔστιν ἡ περὶ τὰς
 λόγους σπαρδὴ τέχνη Ἀττικὴ· παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι,
 ὄρειβασία, τοξεία, δρόμοι· τὰ Θεσσαλικά ἵππικη^z,
 τὰ Κυρηναϊκὰ διφρεῖα, τὰ Αἰτωλικά λησεῖα^u, ἀκον-
 τίζουσι Ἀκαρνᾶνες, πελτάζουσι Θραῖκες, νησιῶται
 πλέουσι. Ἐὰν δὲ μεταθῆς τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλων
 πρὸς ἄλλους^x, νοθεύσεις τὰς τέχνας. Τί γὰρ δεῖ
 ἠπειρώταις νεῶν, ἢ ἀμάσοις αὐλῶν, ἢ ὄρειοις ἵππων,
 ἢ πεδιάδα οἰκᾶσι δρόμων, ἢ ὀπλίταις τόξων, ἢ τοξό-
 ταις ἀσπίδων; Ὡσπερ ἔν ἐνταῦθα διεκκληρώσαντο τὰς
 τέχνας οἱ τόποι, ἢ αἱ φύσεις τῶν χρωμένων, ἢ αἱ
 Φιλίαι τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐπιτηδευθέντων, καὶ ἔτ' αὐτῶν

haec Mithaeci fuit, honestioribus exempla esse desumenda:
 scimus Thebanos tiliarum cantu delectari, et hanc musam
 quasi vernaculam esse Boeotis: Athenienses eloquentiae
 operam dant, ut vere oratorium studium dici possit ars Attica:
 disciplina Cretensium est venari, montes superare, sagittare,
 currere; Thessalorum equitare, Cyrenensium aurigari, Aeto-
 lorum praedari; iaculo Acarnanes, pelta valent Thraces,
 insulani nauigant. Quod si aliorum studia ad alios transferas,
 perit natura atque usus singulorum. Quid enim nauibus medi-
 terraneo opus est; aut tibiis, qui inflare eas nescit; aut equo,
 qui in montibus, aut curriculis, qui in campestri terra habitat;
 aut arcu cataphracto, aut sagittario clypeo? Sicut igitur in illis
 diuersas artes diuersa loci populique ingenia, aut diuersa con-
 suetudo, amorque consuetudinis distinguit; neque singulae
 illarum

Sectio β'.

z τὰ [Θεσσαλικά] ἵππικη,]
 Vulgo Θεσσαλά. Nos id admi-
 simus, quod exhibent Reg.
 et Harleian. licet vtrumuis be-
 ne Graecum, sit. Vide modo
 Euripidem Phoeniss. v. 1416.
 et Hippolyto v. 221.

u τὰ Αἰτωλικά [λησεῖα,] Sic ex

utroque Mss. restituimus. Vul-
 go λησεῖα.

x ἄλλων πρὸς ἄλλους,] Haec
 est Stephani coniectura, quam
 merito recepit Heinsius; nam
 codices habent πολλῶν πρὸς ἄλ-
 λους, nec aliter Paccius in suo
 reperit.

y τὸς

ἕκαστον ἔτε πᾶσι τίμιον διότι ἐνίοις, ἔτε ἀτιμόν τισιν ὅτι μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ εὐδοκίμει ἕκαστον κατὰ τὴν χρείαν τῶν λαβόντων· τί κωλύει τὸς τῆς καλῆς ταύτης πόλεως πολίτας γ, ἔς Πλάτων θρεψάμενος τῷ λόγῳ² ὑπὸ νόμοις ξένοις καὶ ἔκαθωμιλημένοις τῷ τῶν πολλῶν ἔθει κατώκισεν, αὐθις αὐτῷ λόγῳ ἔχειν³ καὶ τέτῃς ἐπιχώρια

illarum aut omnibus gratae, quia quibusdam sunt; aut inuisae omnibus, quia nonnullis sunt; sed pro usu hominum laudatur unaquaeque: quid vetat eos, qui tam praeclarae reipublicae cives futuri sunt, quos ex rationis praescripto Plato sub nouis legibus, et quae nihil cum vulgaribus commune habent, eduxit, rursus ex eiusdem rationis praescripto consuetudines

quasdam

γ τὸς τῆς καλῆς ταύτης [πόλεως] πολίτας,] H. Stephanus edidit, τὸς τῆς καλῆς ταύτης πολίτας, eique desiderari videbatur πόλεως aut πολιτείας, vt in notis suis monuit. Ast Hein-
 sius τὸς τῆς καλῆς ταύτης πολιτείας, vltima voce praetermissa, clanculum supposuit. Nos le-
 sionem reduximus, quam praestant Reg. et Harleian. eaque prorsus est vera. Lucianus in Hermotimo tom. I. pag. 520. Οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν [πολίτας] γίνεσθαι τῆς τοιαύτης [πόλεως,] Ac iterum p. 522. οὐ μάλιστα ἡδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, [πολίτης] ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος [πόλεως,] Lucas Act. XXI. 39. οὐκ ἀσίμω [πόλεως πολίτης,] Aristides in Serapim tom. I. p. 95. Οἱ μὲν δὲ τῆς μεγάλης πρὸς Αἰγύπτῳ [πόλεως πολίται,] Vide sis et eundem in Panathen. pag. 320.

2 θρεψάμενος τῷ λόγῳ] Λόγος et rationem et sermonem de-

notat, atque hac in re scriptores utramque vocem adhibent. Augustinus C. D. II. 14. Cum ratione formaret Plato, qualis esse ciuitas debeat. Minucius Felix cap. XXII. Plato ideo praeclare Homerum — de ciuitate, quam in sermone instituebat, eiecit. Ad eandem mentem Cicero de Orat. I. 52. Plato nouam quandam finxit in libris ciuitatem. Sicet Agellius XVIII. 2. Quaeritur autem, quae sit interpretatio melior habenda. Mihi sane praestare videtur ea, quae orationis potestatem continet: nam licet interdum vel haec vel illa vis locis quibusdam non male congruat; Plato tamen haud raro sic loquitur, vt nulla nisi sermonis notio queat conuenire. Vide lib. II. de Rep. p. 426. D. lib. VI. p. 476. C. lib. VII. p. 488. E. denique lib. IX. p. 509. B. 510. E.

3 αὐθις [αὐτῷ] λόγῳ ἔχειν] Vulgo αὐθις [αὐτῷ] λόγῳ ἔχειν. Nos autem

ἄτ[τα] αὐτῶν νόμιμά τε καὶ ἐπιτηδεύματα, συμπεφυ-
κότα τῇ ἐκ παίδων τροφῇ, τιμώμενα μὲν αὐτοῖς κατὰ
τὴν χρείαν αὐτῶν ἐκείνων, ἀτιμαζόμενα δὲ παρὰ
τοῖς ἄλλοις ἐπεὶ μὴ κάκεινοις ἤρμοσεν; Εἰ μὲν γὰρ
πόλιν ^b πόλει παραβάλλοιμεν, καὶ πολιτείαν πολι-
τεία, καὶ νόμους νόμοις, καὶ νομοθέτην νομοθέτη, καὶ
τροφὴν τροφῇ. ἔχοι ἂν τινα ἡμῖν λόγον ἢ ἐξέτασις
τοιιάδε, διερευνωμένοις τὸ παρ' ἐκάστοις ἐνδέον. Εἰ δὲ
τις μέρος τῶ ὅλου ἀποτεμώμενος καθ' αὐτὸ, σκοπεῖ ^c
διὰ μαρτύρων τῶν χρωμένων τῷ τῷ, ἢ μὴ. ἔτω γ' ἂν
καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσοις ἄνθρωποι χρωῖνται ^d, κατ'
ἴσον ἂν τύχοι τιμῆς καὶ ἀτιμίας, καὶ διατελοῖ ἐν ἀμ-

quasdam et instituta seruare, quibus a teneris innutriti sunt
ipfi? Fieri enim potest, vt haec illi amplectantur, quia ex vfu suo
esse sciunt; alii vero non item, quibus non conveniunt. Si enim
urbem vnam cum altera, aut cum republica rempublicam,
aut leges cum legibus, aut cum legislatore legislatorem, aut
cum educatione educationem conferre nobis esset propositum;
non sine ratione institui posset haec comparatio, cum scire vel-
lemus, quid deesset singulis. At vero si quis partem totius
segregatam sumat, eamque seorsim intueatur, deque ea ex
hominibus, qui vel vfi ea, vel non vfi sunt, inquirat: ita for-
tasse fieri posset, vt omnia, quibus vtuntur homines, aequae
ab honore et infamia distarent; nec facile iudicari posset,
vtrum

autem scripturam, quam prae
se ferunt Reg. et Harleian.
iure merito repraesentamus.
Vide Diff. XXV. I.

^b Εἰ μὲν γὰρ πόλιν] Potius
putarem, εἰ μὲν γὰρ nihil enim
hoc loco *probandum* videtur.
Post vocem ἐνδέον ponenda
tantum Subdistinctio, non
Plena. M.

^c ἀποτεμώμενος καθ' αὐτὸ, σκο-
πεῖ etc.] Lege et distingue,
ἐνδέον· εἰ δὲ τις, μέρος τῶ ὅλου
ἀποτεμώμενος, καθ' αὐτὸ σκοποῖ διὰ
μαρτύρων etc. εἰ σκοποῖ, quia in

priori parte sententiae dixit ἢ
παραβάλλοιμεν. M.

Ibid. ἕτερα ἑτέρῳ φαίνεσθαι
ποιεῖ.] Iterum distingo et le-
go, καὶ ἢ ὑπόθεσις τῶ βίβι ἕτερα,
ἑτέρως φαίνεσθαι ποιεῖ. Cl. Editor
mavult ἕτερον ἑτέρῳ, eodem
sensu. M.

^d [ὅσοις] ἄνθρωποι χρωῖνται,]
Codices habent [ὅσα] ἄνθρωποι
χρωῖνται, quam loquendi ra-
tionem respuit Hellenismus.
Maximus scripsit οἷς ἄνθρωποι
χρωῖνται.

e ἕτερα

Φισβητησίμω κρῖσει πλανώμενα. Καὶ γὰρ αἱ τροφαί, καὶ τὰ Φάρμακα, καὶ τὰ διαιτήματα, καὶ τὰλλα ὅσα τῇ τῶν ἀνθρώπων χρεία ἀνακέκρται, ἔ παῖσι ἐξῆς ὅμοια πάντα, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἤδη τὸν μὲν ἐβλάψε, τὸν δὲ ὤνησε, καὶ τὸν μὲν εὐφρανε, τὸν δὲ ἠνίασεν· ἕκαστον γὰρ τῶν ἢ χρεία, καὶ ὁ καιρὸς, καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆ βίᾳ ἕτερα ἕτέρω φαίνεσθαι ποιεῖ ^e.

γ'. Οὕτω τοίνυν ἐχόντων τῶν, μεταβάντες αὐτὸν περὶ Ὀμήρου σκοπῶμεν ἀδεκάτως μάλα· ἔθ' ὅσις Πλάτων χαίρει, ἀτιμάζων Ὀμηρον· ἔθ' ὅσις Ὀμηρον ἰθαυμάζει, μεμφόμενος Πλάτωνι. Οὐ γὰρ διακεκλήρωται ἔθ' ἀπέσχιται ἑκάτερον θατέρω, ἀλλ' ἐξεσίπῃ καὶ τὰ τῆ Πλάτωνος τιμῶν, καὶ θαυμάζειν Ὀμηρον.

utrum alteri praeferendum esset. Quippe et educationes, et remedia, et viuendi rationes, aliaque, quae in quotidiano hominum versantur usu, non omnibus eadem sunt profus; sed vnum saepe idemque huic conducit, illi nocet; huic iucundum, illi molestum est: facile enim aut usus, aut occasio, aut vitae institutum efficit, ut vnumquodque horum aliud alii esse videatur.

3. Quae cum ita sint, ad Homerum transeamus, ac de eo iudicemus, quam aequissime: ut nec eorum testimonio utamur, qui Platonem amant, reiiciunt Homerum; aut qui Homerum mirantur, Platonem non ferunt. Non enim alterum ab altero diuisum est, et quasi separatum; cum simul et Platonis scripta colere, et mirari Homerum liceat. Id autem fiet hoc modo;

^e ἕτερα ἕτέρω] Nisi fallor, reponendum ἕτερον ἕτέρω.

Ibid. ἔθ' ὅσις Πλάτωνι — ἔθ' ὅσις Ὀμηρον.] Heinsius defectum putat: Dauidius legit ὡς τις utrobique, pro ὅσις. Mihi sanus videtur locus. M.

Sectio γ'.

^f περὶ Ὀμήρου σκοπῶμεν ἀδεκάτως μάλα ἔθ' ὅσις etc.] Heinsius, aliquid deesse censens, legit περὶ

Ὀμήρου σκοπῶμεν ἀδεκάτως μάλα [χρώμενοι μάρτυρι] ἔθ' ὅσις etc. At in sequentibus nullum profus testem vocat Maximus, ideoque res alio modo videtur agredienda. Totum locum minima mutatione sic constituo: περὶ Ὀμήρου σκοπῶμεν ἀδεκάτως μάλα· ἔθ' [ὡς τις] Πλάτωνι χαίρει, ἀτιμάζων Ὀμηρον· ἔθ' [ὡς τις] Ὀμηρον θαυμάζει, μεμφόμενος Πλάτωνι. g τοῖς

ἔξει δὲ ὧδε· Πόλιν οἰκίζει Πλάτων τῷ λόγῳ, ἔ Κρη-
 τικὴν, ἔδὲ Δωρικὴν, ἔδὲ Πελοποννησίαν, ἔδὲ Σικελικὴν,
 ἔδὲ μὰ Διὶ Ἀττικὴν· ἢ γὰρ ἂν τοιαύτην οἰκίζων πόλιν,
 μὴ ὅτι Ὀμήρου ἂν ἐδεήθη μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ὀμήρου
 Ἡσιόδου καὶ Ὀρφέου, καὶ εἴ τις ἄλλη παλαιὰ μῦσα
 ποιητικὴ κατεπάδειν ἰκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς, καὶ
 δημαγωγεῖν, καὶ ἡδονῇ συνήθει ἀνακρινᾶναι πρῶτος
 ἀληθεῖς λόγους· ἀλλ' ἔσω αὐτῷ ξυνοίκησις καὶ ἡ πολι-
 τεία γιγνομένη λόγῳ, κατὰ τὸ ἀκριβέστατον μᾶλλον,
 ἢ χρειωδέστατον. Ὅνπερ τρόπον καὶ τοῖς τὰ ἀγάλματα
 τέτοις διαπλάττῃσιν ε, οἱ πᾶν τὸ παρ' ἐκάστου καλόν

modo: Ciuitatem sola contemplatione instituit Plato, non
 Creticam, hercules, neque quam aut Dores, aut Pelopon-
 nesii, aut Siculi, aut Athenienses incolerent: id quippe si
 spectasset, non Homero tantum, sed cum hoc et Hesiodo, et
 Orpheo, et si quae praeterea antiqua musa est, quae iuuentutis
 animos suauiter mulcere, ac delinire, et cum voluptate molli-
 ter miscere veritatem posset, opus esset: sed, ut dixi, exem-
 plum tantum ciuitatis, exemplum tantum reipublicae ostendit;
 magis accuratum, quam vsui accommodatum. Idem quod sta-
 tuarii nostri faciunt, qui cum e singulis corporibus, quae in
 iis

ε τοῖς τὰ ἀγάλματα τέτοις δια-
 πλαττῃσιν.] Id est, τέτοις τοῖς τὰ
 ἀγάλματα διαπλάττῃσιν· et ita
 forte collocanda sunt in Con-
 textu. Notandus verò est hic
 vsus Pronominis ἕτος, quando
 sermo fit de re aliqua bene-
 nota. Diff. VII. 7. p. 73. Ἀνὴρ
 φιλοδρέμων ὄρνιθας εἶχε τῶν ἰδῶ
 μὲν φθεγγόμενων τὸ ὄρνιθον δὲ
 τοῦτο· *matutinum hoc*;
 sc. quod omnes audistis. et
 ita alibi Noster in locis innu-
 meris. Lucianus *Necyomant.*
 p. 328. ἀτεχνῶς ἂν ἔπασχον τοῖς

νυσάζουσι τοῦτοισι ὁμοιον, ἄρτι
 μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμ-
 παλιν· **HIS** qui dormitant ca-
 rite nutantes: quos omnes scil.
 vidistis. sic in *Toxari* Idem
 p. 38. τοῖς κενοῖς τοῦτοισι
 καὶ κωφοῖς προσωπεῖοις εἰκότας
 ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι· **HIS** perso-
 nis; quas omnes nostis et saepe
 vidistis. Longinus *περὶ τῆς*
sect. 35. ἔδὲ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν
 τοῦττι φλογίον ἀνακαίόμενον —
 ἐκπληττόμεθα τῶν ἔρασιων μᾶλλον.
HVNC ignem; vulgarem scil.
 et omnibus notum. M.

h κατὰ

συναγαγόντες, κατὰ τὴν τέχνην ἢ ἐκ διαφόρων σωμά-
των ἀθροίσαντες εἰς μίμησιν μίαν, κάλλος ἐν ὑγιᾶ καὶ
ἀρτίον καὶ ἡρμοσμένον αὐτὸ αὐτῶ ἐξεργάσαντο· καὶ ἐκ
ἂν εὐροῖς σῶμα ἀκριβὲς κατὰ ἀλήθειαν ἀγάλματι ὁμοιον.
ὀρέγονται μὲν γὰρ αἱ τέχναι τῷ καλλίστῳ, αἱ δὲ ἐν
ποσὶν ὁμιλίᾳ καὶ χρεῖαι ἀπολείπονται τῶν τεχνῶν.
οἶμαι δὲ, εἰ καὶ τις ἦν ἐν ἀνθρώποις δύναμις πλαστικὴ
σωμάτων σαρκίνων, ἔμφροσήσαντες ἂν οἱ δημιουργοὶ
τὰς δυνάμεις ἑξυμμέτρως γῆς καὶ πυρὸς, καὶ τῶν ὅσα
τέτοις ἀρμοσθέντα τε καὶ ὁμολογήσαντα συνίσησι τὴν
σωμάτων φύσιν, ἀπέφηναν ἂν, ὥστε εἰκὸς, σῶμα ἀν-
ενδεὲς φαρμάκων ἰ καὶ μαγγανευμάτων καὶ διαιτημά-
των ἰατρικῶν. Εἰ ἔν τις ἐκείνων τινὸς τῶν δημιουργῶν ἢ
ἀκῆσας νομοθετῶντος τοῖς ὑπ' αὐτῷ πλασθεῖσι τῶ

iis pulchra sunt, mira arte colligant, et ex tam diuersis vnam
imaginem efficiant; haec ipsa tam apte inter se confundunt et
miscent, vt vnam quoque eamque concinnam et veram exprimant
pulchritudinem; cum qua tamen nulla naturalis pulchritudo
corporis tam est accurata, vt venire in certamen possit.
Artes quippe absolute pulchrum aliquid desiderant, cum quo-
tidianus vsus longe minus accuratus sit. Quod si quis hoc
concederet hominibus, vt humanum corpus fabricare possent;
dubium non est, vt ego arbitror, quin terrae ignisque quali-
tates, cum aliis, quae apte coniunctae inter se et temperatae
humanum corpus constituunt, ita absolute miscerent noui illi
artifices, vt nec remediis vllis, nec lenociniis, nec praescri-
ptionibus medicis in victu illis opus esset. Iam si aliquis ex
his artificibus vnum audiret, qui leges praescriberet homini,
quem

ἢ κατὰ τὴν τέχνην] Lege καὶ
κατὰ τὴν τέχνην. Eadem simi-
litudine vsus est Socrates apud
Xenophontem Memor. lib. III.
cap. X. 2.

ἰ σῶμα ἀνευδὲς φαρμάκων] Ita
vulgo legitur: nam codices
σῶμα ἀνευδὲς φαρμάκων. Vide sis
ad Differt. V. 1.

ἢ ἐκείνων τινὸς τῶν δημιουργῶν]
Vulgo δημιουργικῶν. Sed Mss.
repraesentant id, quod eorum
fide merito reposuimus.

Ibid. τῶν δημιουργικῶν] Forte
scribendum δημιουργῶν vt supra,
ἔμφροσήσαντες ἂν οἱ δημιουργοὶ τὰς
δυνάμεις. Et ita Mss. M.

1 ἔτι

λόγῳ· ὅτι ἄρα δεήσονται εἰδὲ Ἱπποκράτους ἰωμένῃ
σφᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν σέφαντας ἐρίῳ τὸν ἄνδρα καὶ χρίσαν-
τας μύρω^m ἀποπέμπειν παρ' ἄλλης, εὐδοκιμήσονται
ἐκεῖ ὅπῃ τὴν τέχνην παρακαλεῖ ἡ νόσος· κατὰ ἀγανα-
κτοίῃ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἀτιμάζοντα τὴν Ἀσκληπιῶ καὶ
τὴν Ἀσκληπιαδῶν τέχνην· ἄρα ἔ καταγέλαστος εὖ
γίγνοιτο, αἰτίαν προσφέρων τῷ μὴ κατὰ ἀτιμίαν παρ-
αιτημένῳ ἰατρικῇ, ἀλλὰ μῆτε κατὰ χρείαν δεομένῳ
αὐτῆς, μῆτε κατ' ἡδονὴν ἀσπαζομένῳ;

quem fecisse eum fingimus, et inter caetera hoc quoque: ni-
hil illi medicina Hippocratis opus fore, quare hominum lana
coronatum (quod de Homero Plato dicit) unguentoque delibu-
tum, ad alios mitteret; ibi enim locum habituram illius artem,
ubi locum habet morbus: si haec, dico, audiret aliquis, nec
aequo ferret animo, quod Aesclepii, quod Aesclepiadarum ar-
tem contemneret; nonne oppido ridicule eum accusare videretur,
qui artem reiiceret, non quam contemneret, sed
quam neque vsui sibi, nec voluptati esse posse sciret?

4. Cum

Ἰ ὅτι ἄρα δεήσονται εἰδὲ Ἱππο-
κράτους] Turbat H. Stephanus,
et post multas ambages repo-
nit, ὅτι ἄρα [Ἀσκληπιῶ ἔ] δεήσον-
ται εἰδὲ Ἱπποκράτους. Locus vero
sanus est, nec vlla prorsus eget
medicina. Iosephus Ant. Iud.
lib. II. cap. III. προσετίθει δὲ
καὶ ταῦτα τοῖς προειρημένοις, ὡς
ἀδελφὸν [εἰδὲ] ἀδικήσαντα κτείνειν
ἴσιον. Vide sis et cap. IV. I.
et cap. XV. 5.

^m τὴν σέφαντας ἐρίῳ τὸν ἄνδρα
καὶ χρίσαντας μύρω] His hono-
ribus Homerum maectatum e
rep. sua dimisit Plato. Vide
lib. III. de Rep. pag. 437. A. B.
et Zachariam scholasticum
pag. 488. ed. Paris. Non de-

sunt tamen, qui contumeliae
caussa factum putant. Vide
Ioach. Kuhnium ad Aeliani V.
H. XII. 12. Omni tamen du-
bio procul errant, nam philo-
sophus poetam vnice miratus
est. Eum vero perfudit un-
guento, lanaque coronauit,
tanquam virum plane diui-
num, Deoque sacrum; cultus
enim religiosi testandi gratia
sic se gerere solebant Ethnici.
Legantur Proclus in Platonis
Polit. p. 360. If. Casaubonus ad
Sueronii Iulium cap. LXXXI.
et in Exercit. XIV. ad Baronii
Annal. §. 12. denique I. G.
Graevius ad Hesiodi Theog.
v. 499.

Sectio

δ'. Δύο γὰρ ὄντων τῶν, ὑφ' ὧν Ὅμηρος, καὶ Ἡσίοδος, καὶ ὅσις ἄλλος, ἐν ἀρμονίᾳ ποιητικῇ εὐδόκιμοι ἦσαν, χρείας καὶ ἡδονῆς, κατ' ἑξῆς αὐτοῖν ἐπιτήδεια τὰ ἔπη τῆ Πλάτωνος πολιτεία, ἕτε κατὰ τὴν χρείαν, οὔτε κατὰ τὴν ἡδονὴν. Ἦτε γὰρ χρεία συνελήλαται αὐτοῖς εἰς τροφὴν ἀκριβῆ καὶ ἀκῆματα ἀναγκαῖα, ἑδὲν αὐθαίρετον, ἑδὲ αὐτεξέσιον, ἑδὲ οἷον ἂν δέξαντο παρὰ μητέρων παῖδες ὑπὸ Φήμης ἀλόγως πλασθέντα μῦθον. Οὐδὲν γὰρ εἰκῆ, ἑδὲ ἐκ τῆ προστυχόντος, ἕτε ἀκῆμα, ἕτε παιδεύμα, ἕτε ἄθυρμα παρέλθοι ἂν εἰς τοιαύτην πόλιν, ὥστε καὶ δεηθῆναι Ὀμήρου, τὰς ἕσας περὶ Θεῶν δόξας ἐμμελῶς μεγαλύνοντος, καὶ τρέποντος τὰς τῶν πολλῶν ψυχὰς ἢ ἐκ ταπεινῆς Φαντασίας εἰς ἐκπληξιν. Τῆτο γὰρ τοι δύναται ὁ ποιητῆ λόγος ἐμπεσῶν ἀκοαῖς

4. Cum enim sint duo, a quibus Homerus, Hesiodusque, et si qui alii a poetica celebrari solent harmonia, utilitas nimirum et voluptas; neutro horum ad rempublicam Platonis conferre eorum quicquam possunt carmina, nec utilitate, dico, nec voluptate. Nam utilitatem si spectes, tota ea in educatione accurata et salubribus ibi monitis consistit; quare neque ullam dicendi audiendique, quae velis, libertatem aut licentiam admittit; nec ullam ibi fabulam ex matribus suis pueri hauriunt, quam ipsae prius a rumore vano hauerunt. Nullum enim dictum, nulla disciplina, nulla delectatio temere et sine certa ratione eam intrat rempublicam; ne ibi necessario Homerum requiri putes, qui conceptas de Diis opiniones cum quadam numerorum elegantia in maius tollit, humilesque et demissas vulgi cogitationes admirari et stupere cogit. Haec enim propria poetici sermonis vis est, ut male instituto-

Sectio δ'.

ἢ τὰς τῶν πολλῶν ψυχὰς] Ὀμνῖνο τῶν πολιτῶν legendum: agitur enim de civibus reipub. Platonicae. vide quae praecedunt, εἰς τοιαύτην πόλιν. M.

• Τῆτο γὰρ τοι δύναται etc.]

Suspicio non omnia hic recte habere. Quae vero sequuntur ita erant distinguenda: καὶ μὴ παρέχειν σχολὴν διαπιστεῦναι — λόγοις, ἀλλ' εἰδέναι μὲν ὅτι etc. ut Sect. 5. καὶ μὴ παρέχον σχολὴν ἐμφραίνεσθαι, ἀλλ' ἐπαινεῖν. Μοχ, per ista, κατὰ τὴν Θεῶν δίκην

τεθραμμέναις κακῶς, περιβομβεῖν αὐτάς, καὶ μὴ παρ-
 ἔχειν σχολὴν διαπιστεῦειν τοῖς εἰκῆ θρυλλημένοις λόγοις·
 ἀλλ' εἰδέναι μὲν ὅτι ποιητικὴ πᾶσα αἰνίττεται, κατα-
 μαντεύεσθαι δὲ τῶν αἰνιγμάτων μεγαλοπρεπῶς, κατὰ
 τὴν θεῶν δίκην. Ὅπόθεν δὲ ἐξελέηλαται τὸ ταπεινὸν
 πᾶν καὶ τὸ ἡμελημένον, τί δεῖ ἐνταῦθα τοῖς τε Φαρ-
 μάκῃ; Τὸν ἀνάχαρσιν ἐκεῖνον ἤρετο Ἕλληνας ἀνὴρ, εἰ
 ἔστιν αὐλητικὴ ἐν σκύθαις· ὁ δὲ, εἰδὲ ἄμπελοι, ἔφη.
 Ἄλλη γὰρ ἄλλην παρακαλεῖ ἡδονὴν, καὶ ἔστι ξυμφυῆς
 τὸ χρῆμα, καὶ ἀπαυσον, καὶ ἀέναον, ἐπειδὴν ἀρξήτα
 ρεῖν· καὶ μία μηχανὴ πρὸς σωτηρίαν, εἴσασται πη-
 γὰς, καὶ ἀποφράξαι τὴν ἡδονῶν γενέσιν. Ἡ δὲ τοιαύτη
 πόλις, ἣν συνεσήσατο ὁ Πλάτων, ἀβάτος ἡδονῆ καὶ
 θεαμάτων, καὶ ἀκροσμάτων· ὥστε ἔτε εἰ ποιητικὴ παρ-

institutorum hominum aures ita suo strepitu detineat, occupet-
 que, ne temere ineptis cum vulgo opinionibus accedant: sed
 ante omnia, id, quod res est, cogitent, poetam omnem ob-
 scure scribere, atque ea ipsa, sicut in rebus diuinis, aliter in-
 telligenda esse. At vero in ea vrbe, in qua nihil plebeium,
 nulli negligentiae locus est, quid hoc remedio est opus?
 Graecus quidam ex Anacharfide illo celeberrimo quaesisse di-
 citur, essentne tibiae in Scythia: ille, nec vites, inqueiebat.
 Voluptas enim alia aliam trahit, alia cum alia cohaeret; quae cum
 semel fluere coepit, nunquam definit, nunquam inhiberi potest:
 nec aliud ad salutem restat remedium, quam fontem ipsum sistere,
 ortum voluptatis impedire. Qualis cum sit Platonis res-
 publica, nullam oculorum auriumve delectationem admittit:
 ex quo sequitur, nec poeticen, si voluptatem parit, in hanc
 rempu-

δικην, intelligit, opinor, *secun-
 dum Deorum ius vel dignita-
 tem*: idem quod κατὰ τὴν θεῶν
 ἀξίαν. Deinde, ad finem sect.
 distingue, εἰσδέξαιτο ἂν αὐτήν·
 καὶ πολὺ μᾶλλον, κατὰ τὴν χρείαν.
 id est, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ εἰσδέ-
 ξαιτο ἂν αὐτήν κατὰ τὴν χρείαν·
multo minus ob utilitatem, vel

usum. Longe igitur a mente
 Auctoris abit Cl. Interpres,
 vertendo, *cum ob utilitatem po-
 tius admitti poterat*. M.

p ὁ δὲ, εἰδὲ ἄμπελοι,] Hoc eius
 responsum memorant plurimi.
 Vide H. Casaubonum ad Dio-
 genis Laertii I. 104.

Sectio

ρασκευασικὸν ἡδονῆς, εἰσδέξαιτο ἂν αὐτὴν; καὶ πολὺ μᾶλλον κατὰ τὴν χρεῖαν.

ἔ. Ἐῷ λέγειν, ὅτι καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις γενῶν ἔ λόγῳ μόνον πλατύομεναι πόλεις, ἀλλὰ καὶ ἐργῶ γενόμεναι, πολλὰ καὶ πολιτευθεῖσαι ὑγιῶς, καὶ ξυνοικισθεῖσαι νομίμως, ἀγνοῶσι τὸν Ὀμηρον. Ὅψε μὲν γὰρ ἡ Σπάρτη ραψῳδεῖ, ὄψε δὲ καὶ ἡ Κρήτη, ὄψε δὲ καὶ τὸ Δωρικὸν ἐν Λιβύῃ γένος· ἐπαινῶνται δὲ ἕκ ὄψε, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς ἀρετῆς. Τὰ δὲ τῶν βαρβάρων τί χρεὶ λέγειν; σχολῇ γὰρ ἂν ἐκεῖνοι τὰ Ὀμήρου μάθοιεν, ἀλλ' εὖροις ἂν ἢ ὅμως καὶ ἐν βαρβάροις ἀρετὴν ἀπεσχισμένην τῶν Ὀμήρου ἐπῶν[†]. ἢ γὰρ ἂν καὶ τὸ τῶν ραψῳδῶν γε-

republicam admittum iri, cum ob vtilitatem potius admitti poterat.

5. Ut omittam multas extitisse inter homines non imaginarias, sed veras republicas, quae et optime essent constitutae, optimisque vterentur legibus, quae tamen Homerum ignorarent. Nuper enim Sparta recitare versus eius coepit, nuper Cytes, nuper qui in Libya sunt Dores; qui tamen omnes non nuper, sed antiquitus a virtute commendati fuerunt. Nec enim de barbaris necesse est dicere, quos non vereor, ne versus Homeri didicisse putes; et tamen virtutem apud barbaros inuenies, quam Homericæ poesi non debent: quod nisi ita se haberet, beatissimi rhapsodi essent, quos omnium

Seçtia ε.

ἢ σχολῇ γὰρ ἂν ἐκεῖνοι τὰ Ὀμήρου μάθοιεν,] Aliter Aelianus V. H. XII. 48. ὅτι Ἴνδοι τῆ παρὰ σφίσι ἐπιχωρίῳ φωνῇ τὰ Ὀμήρου μεταγράψαντες ἄδουσιν ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν βασιλεῖς. De Indis idem narrat Dion Chrysof. Orat. LIII. pag. 555.

Ibid. τὰ Ὀμήρου μάθοιεν ἀλλ' εὖροις ἂν etc.] Ita distinguen-

Tom. I.

dum. Et mox, τῆς τέχνης· τὸ δὲ ἔχ ἕτως ἔχει. Omnia vero ista, a vocibus ἢ γὰρ ἂν vsque ad ἔχει, si in parenthesi includas; connexionem perspicies. M.

† ἀρετὴν [ἀπεσχισμένην] τῶν Ὀμήρου ἐπῶν.] Harl. ἀπεσχισμένην. Reg. ἀπεσχισμένην quod recepi. Sic supra §. 9. οὐ γὰρ διακεκλήρωται, ἔδὲ [ἀπέσχισται] ἐκάτερον πατέρω. Vulgo ἀπεσχοιμένην.

FF

5 ἄδουσιν

νος τὸ ἀνοητότατον εὐδαιμόνει κατὰ τὴν συνουσίαν τῆς τέχνης, τὸ δὲ ἔχ' ἕτως ἔχει. Καλὰ μὲν γὰρ τὰ Ὀμήρου ἔπη, καὶ ἐπῶν τὰ κάλλιστα; καὶ Φανώτατα, καὶ ἄδουσα Μῦσαις πρέποντα· ἀλλ' ἔ' πᾶσι καλὰ, ἔδ' ἄε καλὰ· ἔδ' γὰρ τῶν ἐν μουσικῇ μελῶν εἰς νόμος, ἔδ' εἰς χρόνος. Καλὸν μὲν ἐν πολέμῳ τὸ Ὀρθιον, καλὸν δὲ ἐν συμποσίῳ τὸ Παροίνιον, καὶ καλὸν μὲν Λακεδαιμονίοις τὸ Ἐμβατήριον, καλὸν δὲ Ἀθηναίοις τὸ Κύκλιον, καὶ καλὸν μὲν ἐν διώξει τὸ Ἐγκελευσικόν, καλὸν δὲ ἐν Φυγῇ τὸ Ἀνακλητικόν· ἠδέϊα μὲν πᾶσα μῦσα, ἀλλὰ τὸ τῆς χρείας ἔχ' ὅμοιον πᾶσιν. Ἄν τοίνυν καθ' ἠδονὴν κρήνης Ὀμηρον ἄδειν ἄνδρας, εἰσκυκλεῖς^s ποιητῶν χορὸν ἀκό-

omnium hominum constat esse dementissimos; atqui longe aliter se res habet. Pulchra sunt, fateor, Homeri poemata longaeque omnium pulcherrima, maximeque illustria, et reuera digna, quae a Musis canantur; non tamen omnibus pulchra, nec pulchra semper; nec enim in musicis modulationibus vnus tonus est, nec vnum tempus idoneum omnibus. Pulchrum in beilo, id quod Orthion vocant; pulchrum in conuiuio, quod Paroenion dicitur; pulchrum apud Laedaemonios, quod Embaterion; pulchrum apud Athenienses, quod Cyclion appellant; pulchrum ei, qui hostem insequitur, quod Enceleusticon; pulchrum illi, qui fugit, quod Anacleticon vocant: iucunda est omnis ars musica, sed non idem omnium vsus. Quod si in commemoranda heroum virtute nil praeter voluptatem spectasse Homerum existimas; vide ne examen ingens lasciuorum nobis

^s ἄδειν ἄνδρας, εἰσκυκλεῖς etc.] Legendum puto: "Ἄν τοίνυν καθ' ἠδονὴν κρήνης Ὀμηρον ἄδειν, οἷον δρᾶς; εἰσκυκλεῖς etc. Si igitur putas Homerum voluptatis gratia poeticam exercuisse, quale facis? iudicis etc. ἄνδρας enim non est ad rem magis quam θεῶς aut ἵππων fuisset: et ἄδειν simpliciter, (vt canere Latinis) est, poeta esse, versus facere, vt X. 7. καὶ ἄδων λέγει, quamuis versu nar-

ret: vbi opponitur ψιλῶς λέγειν, prosa narrare. ita XXXVIII. 1. de Hesiodo: δάφνης λαβόντα κλάδους, εὐθύς ἄδειν· poetam fieri; prout explicat verbis proxime sequentibus. Caeterum οἷον δρᾶς, vt XVIII. 6. ὦ Ζεῦ, καὶ οἷον πεποιήκας; sic τί δρᾶς XXXIII. 7. eodem more: εὐθύς ὅρα τί δρᾶς· διαπηδᾶς τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων· vbi pro ὅρα τί δρᾶς, aequè bene scribere potuisset οἷον δρᾶς; Lucianus

λασον καὶ βακχεύοντα, κρατῶντα ἡδονῆ τῆς ὀμῆρος
ᾠδῆς, ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς τὸν ἄνδρα. Ἡδὺς ἔ
μὲν γὰρ, ἡδὺς, ἀλλὰ τὸ κάλλος ἀκμαιότερον τῆς ἡδο-
νῆς, καὶ μὴ παρέχον σχολὴν εὐφραίνεσθαι, ἀλλ' ἐπαινεῖν.
ἀλλ' ἐπαινοὶς σὺν ἡδονῆ μὲν, ἀλλ' ἐκ αὐτοῦ ἡδονῆ. Εἰ
δὲ καθ' ἡδονὴν τὰ ὀμῆρος ἀσπαζόμεθα, ὡς αὐλή-
ματα, ὡς κιθαρίσματα, ἐξελαύνεις Ὀμηρον ἐκ ἐκ
τῶν Πλάτωνος τροφίμων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Δυ-

nobis furiosorumque admittas poetarum, qui in hac quidem
parte Homero sunt praeferendi; atque ita suffragio tuo ne
iucunditatis quidem ei palmam relinquant. Iucundus, fateor,
iucundus est; sed longe maior eius pulchritudo, quae lectori
non permittit ut delectetur, sed ut laudet tantum: laus autem
ut cum voluptate coniuncta est, ita non est ipsa voluptas.
Nam si non aliud in Homeri scriptis quam voluptatem amamus,
ut in tibiae alicuius aut citharae cantibus; iam non ex
Platonis tantum alumnis, sed et ex Lycurgi, et Cretenium,
omni-

cianus *De Mort. Peregr.* ad
finem, p. 590. ἐγὼ δὲ αὐτός, ἔ
πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, εἶπον αὐτῷ
ἐγκεχερισμένῳ, ὡς ἀποδακρῦσαι, τῷ
δριμεῖ φαρμάκῳ, τί δρᾷς; ἢ πάνυ
τὴς ἀμβλυωπίας ὁ ἰακός παρα-
δέχεται; ita legendum opinor
inquinatissimum istum locum.
Occurrit haec locutio οἶον δρᾷς
saepe apud eundem, nisi me
fallit memoria. Distinctio vero
Cl. Editoris, ᾠδῆς Ἀποχειρο-
τονεῖς τῆς ἡδονῆς τὸν ἄνδρα; Ἡδὺς
etc. infelicissima est, et directe
contra sensum et mentem Au-
ctoris, et scribendi morem. M.

ibid. εἰσκυλλεῖς] Vox Scenica
et Theatralis, *in fers*, quasi per
machinam *inducis*. vnde Lu-
cianus *Philopseude* p. 346. Θεὸν
ἀπο μηχανῆς ἐπεισκυλλήθηνό μοι

τῆτον ᾠμῶν ἀπὸ τῆς Τύχης: vbi
male legitur ἐπεισκυλλήθην, sic
τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυλλῆσαι,
Idem in lib. *Quom. Consp. sit*
Hist. p. 611. quem corruptissi-
mum locum non nunc vacat
explicare. ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις ἐπεισ-
κυλλῶν, Longinus sect. 22. Su-
spicari licet Suidam deceptum
fuisse in hac voce a vitiosis
exemplaribus, cum scribit ἐπι-
κυλλῆσαι, ἐπεισαιγγεῖν pro eo
quod, opinor, debuit esse ἐπεισ-
κυλλῆσαι. De Re, vide Iul.
Pollucem. IV. 19. sect. 128. M.

ἔ ᾠδῆς, ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς
τὸν ἄνδρα. Ἡδὺς] Locus a distin-
ctione vitiosa laborat, quod in-
terpretes fefellit. Interpunge,
ᾠδῆς. Ἀποχειροτονεῖς τῆς ἡδονῆς
τὸν ἄνδρα; Ἡδὺς etc.

κέρως, καὶ ἐκ τῶν Κρητικῶν. καὶ παντὸς χωρὶς, καὶ
πάσης πόλεως, ὅπῃ μετὰ ἀρετῆς εὐδοκίμῳσιν οἱ πένοι.

omnique regione et ciuitate Homerum exigis, vbi cum virtute
labor laudatur.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Δ'.

Τίς ἡ Σωκράτης ἐρωτική.

Κορινθίῳ ἀνδρὶ, ὄνομα Δισχύλῳ, παῖς ἦν Ἀκταίων^α,
μειράκιον Δωρικόν, ὥρα διάφερων. Ἐξ Ἀκταίωνος

DISSERT. XXIV.

De amatoria Socratis.

Homini cuidam Corinthio, nomine Aeschylo, filius erat, Do-
ricus adolescens, admodum formosus. Hunc Actaeonem
(nam id adolescenti erat nomen) deperire forte iuuenis Corin-
thius

DISSERT. XXIV. vulgo VIII.

Sectio α.

α Κορινθίῳ, ἀνδρὶ, ὄνομα Δισχύ-
λα, παῖς ἦν Ἀκταίων,] Μνημονι-
κόν ἐστὶ ἀμάρτημα, vel saltem Ma-
ximus alios, quam quos habe-
mus, auctores est secutus.
Nam pater Actaeonis Melissus
erat, non Aeschylus, vt fidem
faciunt Diodorus in Excerpt.
Peiresch. p. 229. et quos ad
eum locum testes vocauit Henr.
Valesius. Plutarchus Ἐρωτ. Διηγ.
p. 772 scholiastes ad Apollonii
Rhodii lib. IV. 1212. ac Alexan-
der Aetolus apud Parthenium
in Eroticis cap. XIV. Istius poe-
tae versus ita legendi videntur,

Οὐδὲ Μελίσσῳ

Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεισίβοιον
ἕδωρ

Θαλλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' ἧς μέγα
χάρμιν Κορίνθῳ

^β Ἐσσι, καὶ βραχίονας ἄλλα Βακ-
χιάδαις.

Et Thomas quidem Galaeus
pro θαλλήσει recte θαλλήσει repo-
suit; ad quam vero scriptor
respexerit historiam, non in-
tellexit, cum de Melisso agri
Corinthiaci vico somniarit.
Obiter rem tetigit Plutarchus
in Sertorio p. 568. C.

Ibid. παῖς] Id est, puer (non
filius: quomodo enim homini
Corinthio filius Doricus?) idem
quod παιδικὰ μοχ. qui et La-
tinis puer, et delicatus et puer
delicatus. vide Praefat. Statii
ad Lib. II. Sylvarum. Notum
istud Anacreontis, πρὸς παῖδα,
πρὸς Εὐδύλλον. M.

^α Ἐξ Ἀκταίωνος νεανίας Κορίν-
θιος,] Archias, qui postea Syra-
cusarum fuit conditor. Vide
Diodo-